Napsal uživatel Pavla Hartmanová
Pondělí, 19 Březen 2012 23:11

S Dušanem jsem se potkala na Pardubické folkové noci. Před jeho vystoupením s **Rolničkam i** jsme si povídali o stavu folkové scény u nás a na Slovensku. Ale také na sebe prozradil, že musí mít vždy po ruce nějaký nástroj. Proto jich má několik a strategicky rozmístěné po celém domě. Ve sklepě má pověšené např. banjo a housle. „
Když jsem manželkou vyslán do sklepa pro kysané zelí, ví, že se dřív jak za 15 minut nevrátím, protože si tam vždy zabrnkám pro dobrou náladu.
“

Slyšela jsem, že se snažíte na Slovensku o podobnou věc jako projekt Folk žije! u nás. Ano, ale v mnohonásobně menším rozsahu a máme to mnohem těžší. Snažíme se zachránit zbytky svého světa. V Čechách má tato muzika na rozdíl od Slovenska totiž podhoubí a tradici. Folk zde vyrostl z trampské tradice, a proto má své publikum. To na Slovensku není. Tato muzika u nás začala vzrůstat až v 90. letech a to je příliš krátká doba. Navíc kolem roku 2000 začala komerce takovouto muziku tvrdě vytlačovat ze všech médií. Dneska je folk n

a Slovensku považován za undergroundovou věc. Média jí vynechávají, dokonce cíleně vytlačují. Stávají se nám i takové věci, že média dokonce ignorují zprávy o našich akcích apod. Já tu muziku dělám od roku 1986, takže tento trend sleduji nějakou dobu. Během tohoto vývoje jsem zaujal postoj, že když dvacet let média kašlala na mě, tak teď já budu kašlat na ně. Začali jsme dělat koncerty za co nejnižší náklady. Pozveme si nějakou kapelu, my zahrajeme jí a oni nám, a pokud přijdou i nějací diváci, jsou vítaní, ale když nepřijdou, nic se nestane. Ale oni ti lidé chodí, přestože jsou to malé akce. Využíváme svobodné médium internet a máme tím pádem snadnou možnost informovat potencionální zájemce, kterým se tato muzika líbí, kde nás mohou slyšet. Takže neděláme nikde reklamu, nehoníme lidi, aby přišli.
Už 20 let máme sdružení, které se jmenuje Hudební společnost Gran, kterou jsme založili, abychom měli nějakou entitu, která může vydávat alba. V rámci ní jsme začali všelico organizovat. Jsou v ní muzikanti, kteří mají své akce v Bratislavě, my děláme malý klubový zimní koncert tzv. Koncerty za pecí a festival ve starém mlýně na Klepáči, který se konal letos v únoru teprve podruhé. Zase jiná kapela dělá ve Sklených Teplicích letní festival T-F PRAMEN. Prostě se navzájem podporujeme, pomáháme si a děláme dětský tábor zaměřený na folkovou muziku, kde v dětech podporujeme vlastní tvorbu.
Situace je ale docela bídná. Mládež tato muzika moc nezajímá, protože jim to nepřinese takovou slávu, jako když hrají třeba rock. Bohužel to, na co jsem byl zvyklý z mládí, že se v létě hrálo ve vlacích a kempech, dnes není. Všude zní CD, MP3 přehrávače, řve rádio z okýnek

automobilů. Muzika není už součástí života lidí. Vidím to i v Čechách. Miluju festival Folkové Chvojení, který mi mluví z duše jak svou atmosférou, tak muzikou. Ale to publikum jsou naši vrstevníci. Bohužel, mladí lidé tam nechodí. Jsem ale šťastný, že alespoň v Čechách je ještě dost kapel, které se tomu žánru věnují a vznikají zde nové písničky.

Přesto mě tento stav slovenského folku překvapuje. Myslela bych, že díky své větší muzikálnosti a otevřenější povaze, než jakou disponují Češi, bude tento hudební žánr ve větší oblibě. Není tomu tak. Na Slovensku folk existoval v 80. letech ve formě, kdybych chtěl najít českou paralelu, Holeček a Janík, takový komorní folk, který v nějaké podobě přežil i do dneška. Jsou to páni o deset let starší než já. Tato muzika fungovala ale dřív, říkalo se jí městský folk. Slavnou postavou slovenského folku byl Ivan Hoffman, který byl v roce 1989 jedním z uměleckých mluvčích hnutí Veřejnost proti násilí.
Stále tvrdě narážíme na tu chybějící silnou trampskou tradici, která k nám byla importována zhruba v 50., 60. letech. Zatímco v Čechách fungovala už od 20. let. Teprve v roce 1989 jsem zjistil, že na Slovensku existuje trampský festival na břehu řeky Hron (tehdy to byl šestý ročník), který fungoval do roku 1999 a na kterém jsem s Rolničkami několikrát vystoupil. Jsme smířeni s tím, že chybějící podhoubí, ze které by mohlo vyrůstat silné publikum, nestvoříme. I když mám jistou naději. Na letošním ročníku festivalu Klepáč, který je blízko Bratislavy, vystoupily 2 mladičké výborné folkařky, které ani jedné není dvacet let. Velmi mě potěšili jak svou tvorbou, zpěvem tak i hraním na kytary. *Loni jste vydali CD k dvacetiletému výročí Rolniček. Plánujete ještě nějaké CD v nejbližší době vydat?* Ono to není jednoduché. Přece jenom jsme kapela středního věku a máme spoustu povinností a je to spíše zázrak, když se podaří vydat CD. Nikdy jsme je nevydávali každý rok. Alba většinou vycházela po pěti letech a tohle snad až po osmi. Jestli to bylo poslední CD nebo ne, těžko říct. Není to pro nás priorita. Víc nás těší, že jsme živá kapela. To se pozná podle toho, že se dokážeme pravidelně jednou za týden sejít a zahrát si.